

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ГРЪЦКИЯТ ПРЕВОДАЧ

Превод от английски: Илия Азанов, —

chitanka.info

През цялото време на дългото ми и близко познанство с Шерлок Холмс не го чух да спомене за родителите си и много рядко говореше за миналото си. Тази сдържаност подсилваше свръхестественото му донякъде въздействие върху мен — дотолкова, че понякога започвах да гледам на него като на рядък феномен, мозък без сърце с недоразвита човешка чувствителност за сметка на поразяваща интелигентност. Пълното мълчание за родителите му бе толкова характерно за неемоционалния му характер, колкото равнодушието към жените и избягването на нови познанства. Бях започнал да мисля, че е сирак, останал без живи сродници, когато веднъж за голяма моя почуда заговори за брат си.

Беше една лятна привечер след чая, когато несвързаната ни приказка прескачаше от клубовете за голф до причините за измененията в наклона на земната орбита. Накрая се спряхме по-надълго върху атавизма и наследствените нагласи. Заспорихме доколко личните качества се наследяват и доколко се изграждат чрез възпитание.

— От онова, което си споделял — казах, — разбирам, че наблюдателността и забележителната ти способност да извличаш заключения се дължат изключително на самоналожено системно обучение.

— До известна степен е така — замислено отвърна Холмс. — Предците ми са провинциални земевладелци, споделяли, както изглежда, живота на съсловието си. И все пак нищо чудно някои качества да съм наследил с кръвта от баба ми, сестра на френския художник Верне^[1]. Склонността към изкуството приема понякога у потомците причудливи форми.

— Но откъде знаеш, че способностите ти са получени по наследство?

— Брат ми Майкрофт ги притежава в още по-голяма степен.

Това бе изцяло ново за мен. Нима бе възможно в Англия да има още един човек, надарен с такива необикновени способности, без полицията и обществеността да знаеха? Попитах за това моя приятел, намеквайки, че просто от скромност изтъква качества на брат си. Холмс се засмя.

— Скъпи Уотсън, не съм от хората, които смятат скромността за добродетел — каза той. — От логическа гледна точка всяко нещо

трябва да бъде оценено според точната му стойност и самоподценяването е също такава изкривяване на истината, както и преувеличаването на собствените достойнства. Когато казвам, че Майкрофт има по-добри способности за наблюдение от мен, това е точната и буквална истина.

— По-малък ли е от теб?

— Със седем години е по-голям.

— И е неизвестен?

— О, много е известен в своя кръг.

— В кой кръг?

— Например в клуб „Диоген“.

Не бях чувал за такава институция, както явно е проличало и по изражението ми, защото Шерлок Холмс извади от джоба си часовник.

— Клуб „Диоген“ е най-ексцентричният лондонски клуб, а Майкрофт е най-ексцентричният му член. Всеки ден е там от пет без петнайсет до осем без двайсет. Сега е шест и ако искаш да се поразходим в тая чудна вечер, с удоволствие ще ти покажа две лондонски забележителности.

След пет минути вече крачехме към площад „Риджънт“.

— Учудваш се, че Майкрофт не използва дарбите си като детектив — каза приятелят ми. — Просто не е годен за това.

— Но нали каза, че...

— Казах, че ме превъзхожда в наблюдателността и способността да извлича заключения. Ако изкуството на детектива се ограничаваше с разсъждения в креслото, брат ми щеше да е най-големият криминален следовател. Но той е лишен от всякаква амбиция и енергия. Никога няма да помръдне, за да провери точни ли са разсъжденията му, и ще предпочете да излезе, че не е прав, но няма да си направи труд да докаже правотата си. Колкото пъти съм се обръщал към него за помощ, обясненията му винаги са се оказвали верни. Обаче е съвършено неспособен практически да подготви нещата, за да може делото да бъде представено в съда.

— Значи не му е това професията?

— Не. Онова, от което аз живея, за него е само любителско развлечение. Той се оправя чудесно с цифри и проверява книгата в някои правителствени учреждения. Живее на „Пел Мел“ и всяка сутрин отива пеш в Уайтхол, а вечер се връща. От първия ден на

годината до последния това е единственият му маршрут, с изключение на отбиването до клуб „Диоген“, който е от другата страна на улицата, точно срещу жилището му.

— Не съм чувал за такъв клуб.

— Нищо чудно. В Лондон, както ти е известно, немалко хора избягват компанията на себеподобните си било от свенливост, било от човеконенавистничество. От друга страна, нямат нищо против удобните кресла и най-новите вестници. Точно за подобни люде е създаден клуб „Диоген“, привлякъл най-затворените и необщителни хора в града. Там на никого не е позволено да се занимава с останалите. С изключение на приемните, разговорите в клуба не са разрешени и трикратното нарушение на това правило може да доведе до изключване. Брат ми е един от основателите, а и на мен атмосферата ми действа успокояващо.

Както си говорехме така, стигнахме до „Пел Мел“ и закрачихме по „Сейнт Джеймс“. Шерлок Холмс спря пред един вход недалеч от Карлтън и като ми даде знак да мълча, ме преведе през приемната. Видях отвъд стъклената преграда обширен, луксозно подреден салон, пълен с четящи хора, всеки в свой кът. Холмс ме въведе в малка стая, която гледаше към „Пел Мел“, остави ме за минута и се върна с един мъж, в когото веднага разпознах брат му.

Майкрофт Холмс бе значително по-висок и по-едър от Шерлок. Тялото му бе масивно, но лицето му, макар налято, бе със същата будна острота като на брат му. Очите му, с познатия светлосив цвят на вода, сякаш постоянно пазеха изпитателния, обърнат навътре поглед, който познавах у Шерлок в миговете на крайно съсредоточаване.

— Много се радвам да се запозная с вас, сър — каза той, подавайки ми широката си пухкава длан, напомняща плавник на тюлен. — Навред чувам за Шерлок, откак започнахте да пишете за него. Очаквах, Шерлок, да наминеш миналата седмица, за да обсъдим случая в замъка. Мислех си, че те е затруднил.

— Разреших го — с усмивка отвърна приятелят ми.

— Адамс се оказа, нали?

— Да, Адамс.

— От самото начало бях сигурен.

Двамата седнаха пред прозореца.

— Чудесно място за онзи, който иска да изучава човечеството — каза Майкрофт. — Гледай онези двамата, които идват насам.

— Играчът на бiliarд и другият ли?

— Точно за другия е въпросът. Какво ще кажеш?

Непознатите се бяха спрели пред прозореца. Едно-две петна от тебешир по джоба на сакото на единия бяха единствените белези за причастността му към бiliarда, които открих. Другият бе нисък мургав мъж с килната назад шапка, стиснал под мишница някакви пакети.

— Бивш военен, както виждам — каза Шерлок.

— Наскоро излязъл в оставка — добави брат му.

— Служил в Индия.

— Офицер.

— Артилерийски, естествено — каза Шерлок.

— И вдовец.

— При това с дете.

— Не дете, уважаеми, деца!

— Е, това вече е прекалено — разсмях се аз.

— Не е трудно да се разбере — обясни Холмс, — че човек с такова властно изражение и със загоряло лице е военен, до неотдавна служил в Индия.

— А че наскоро се е уволнил, личи по това, че още е с военни обуща — добави Майкрофт.

— Походката му не е на кавалерист, а и е носел шапката си наклонена на една страна, както личи по по-светлата кожа над отсамната вежда. Теглото му не е като на сапърор. Артилерист е.

— По траура лесно се разбира, че наскоро е изгубил близък човек. Това, че сам пазарува, показва, че е останал без жена. Нали виждате, че е бил в магазин за детски играчки. Купил е дрънкалка, значи има бебе. Вероятно съпругата му е починала при раждането. Но по книгата с картинки, която стиска под мишница, личи, че има и по-голямо дете.

Започнах да разбирам основанията на моя приятел да твърди, че брат му е по-надарен от него. Шерлок ме погледна и се усмихна. Майкрофт щипна с два пръста енфие от табакера, направена от черупка на костенурка, и побърза да изчисти с голяма червена копринена кърпа онова, което се поръси отпред на сакото му.

— Между другото, Шерлок — каза той, — имам нещо, което ще ти допадне. Поискаха мнението ми за една твърде странна случка. Нямам енергия да я подхвана издъно, макар да ми даде материал за любопитни догадки. Ако имаш желание да чуеш фактите...

— С удоволствие, драги Майкрофт.

Майкрофт драсна няколко думи на едно листче, откъснато от джобния му бележник, позвъни и подаде бележката на влезлия разсилен.

— Моля господин Мелас да дойде — обясни той. — Живее точно над моето жилище и донякъде се познаваме, затова се обърна към мен, когато изпадна в затруднение. Господин Мелас е от гръцки произход, забележителен познавач на чужди езици. Изкарва си прехраната като преводач в съдебни дела и придружител на заможни ориенталци, които отсядат в хотелите по „Нортъмбърланд“. Но по-добре сам да ви предаде със свои думи необикновеното си преживяване.

След няколко минути се появи невисок набит мъж, чийто маслинен тен и гарвановочерни коси издаваха южен произход, макар да говореше като образован англичанин. Той енергично стисна ръката на Шерлок Холмс и в тъмните му очи блесна искра на задоволство, когато разбра, че специалистът желае да изслуша историята му.

— Полицията едва ли ще повярва на разказа ми... — започна той с нажален глас. — Просто друг път не е имало подобно нещо и затова то изглежда невъзможно. Но аз няма да се успокоя, докато не науча какво е станало с оня клетник с пластир на лицето.

— Целият съм слух — каза Шерлок Холмс.

— Сега е сряда вечер — започна господин Мелас, — а това се случи в понеделник през нощта... само преди два дни. Аз съм преводач, както навярно ви е обяснил моят съсед. Зная много езици, едва ли не всички, но съм грък по рождение, с гръцко име и работя главно с гръцки. От много години съм главният преводач с гръцки в Лондон и името ми е добре познато във всички хотели. Нерядко се случва в най-неочакван час да ме повикат изпаднали в затруднение чужденци или късно пристигнали пътешественици. Затова ни най-малко не се учудих, когато в понеделник вечер в дома ми пристигна господин Латимър, извънредно елегантно облечен млад човек, и ми предложи да потеглим с кабриолета, който чакал долу. Явил му се по

работа някакъв приятел грък и понеже не говорел друг език освен гръцки, бил нужен преводач. Спомена, че домът му бил наблизко, в Кенсингтън, и, изглежда, много бързаше, понеже припряно ме вкара в кабриолета. Казах „кабриолета“, но то си беше цял фургон, във всички случаи нещо по-обширно от обичайните лондонски инструменти за мъчение на четири колелета. Гюрукът му бе поизтъркан, но от скъп плат. Господин Латимър се разположи срещу мен и потеглихме през Чаринг крос по „Шафтсбъри“. От там излязохме на улица „Оксфорд“ и аз отворих уста да кажа, че много заобикаляме за Кенсингтън, но замълчах, сепнат от необичайното поведение на моя спътник. Най-напред той извади от джоба си нещо като страховито изглеждащ къс боздуган, налят с олово, и известно време го размахва, сякаш изпитваше тежестта и силата му. Накрая, без да каже дума, го сложи на седалката до себе си. След това вдигна стъклата от двете страни и за мое изумление те се оказаха облепени с хартия, през която не се виждаше нищо. „Съжалявам, че ви лишавам от гледката, господин Мелас — каза той. — Не искам да видите къде отиваме. За мен биха могли да настъпят неудобства, ако сте в състояние да намерите пътя дотам.“ Можете да си представите колко ме притесниха думите му. Спътникът ми беше як широкоплещест мъжага и дори без боздугана не бих могъл да се преборя с него. „Твърде странно държане от ваша страна, господин Латимър — промърморих. — Би трябвало да сте наясно, че постъпвате незаконно.“ „Несъмнено си позволявам известна волност — отвърна той, — но ще получите компенсация. И трябва да ви предупредя, господин Мелас, че ако тая нощ вдигнете тревога или направите нещо, което заплашва интересите ми, ще си навлечете сериозни неприятности. Само ще ви припомня, че никой не знае къде се намирате, и че в този кабриолет, а и в дома ми вие сте изцяло в моя власт.“ Говореше спокойно, но гласът му звучеше заплашително. Аз мълчах и се чудех защо му трябва да ме отвлича по толкова необикновен начин. Ясно беше, че е напълно безсмислено да се съпротивлявам, оставаше ми единствено да чакам да видя какво ще се случи. Пътувахме около два часа, без да имам ни най-малка представа, накъде ме водят. От време на време колелетата подскачаха по камъни, след това се завъртаха гладко и безшумно като по асфалт, но иначе нищо не ми подсказваше къде сме. Хартията на страничните прозорци бе непроницаема, а прозорчето срещу мен бе затъмнено със синя

завеска. Потеглихме от „Пел Мел“ в седем и петнайсет, а когато найсетне спяхме, часовникът ми показваше девет без десет. Спътникът ми спусна прозореца и зърнах ниския свод на вход, осветен от фенер. Когато излязох от кабриолета, вратата се отвори и аз се озовах във вътрешността на къщата, като пътьом смътно ми се мярнаха поляна и дървета от двете страни. Градина ли беше това или поле, не мога да кажа. В преддверието, едва мъждукаше лампа с цветен абажур и видях само, че по стените има много картини. В сумрака забелязах, че вратата бе отворил дребен хилав човек на средна възраст със смъкнати рамене. Когато обърна към нас светлината, видях, че носи очила. „Това ли е господин Мелас, Харолд?“ — запита той. „Да.“ „Отлично! Надявам се, че няма да ни се разсърдите, господин Мелас, просто не можехме без вашата помощ. Ако играете честно с нас, няма да съжалявате, но ако ви хрумне да си правите шегички, Господ да ви е на помощ.“ Говореше насечено и нервно, с хихикания и от него се уплаших повече, отколкото от спътника ми. „Какво искате от мен?“ — попитах. „Само да зададете няколко въпроса на гръцкия джентълмен, който ни гостува, и да ни преведете отговорите му. Но ще му предавате само онова, което ви кажем, иначе... — тук последва хихикане — ще съжалите, че сте се родили.“ Както говореше, той отвори някаква врата и ме въведе в една стая, явно богато обзаведена, но отново едва-едва осветена от лампа с намален пламък. Помещението беше голямо, краката ми потънаха в дебел килим. Мярнаха ми се тапицирани с плюш кресла, висока камина от бял мрамор със сбирка от японски оръжия на стената до нея. Точно под лампата имаше стол и по-възрастният ме накара да седна на него. Младият излезе и бързо се върна, но през друга врата, водейки благороден на вид мъж, облечен в някаква много широка роба, който бавно пристъпи напред. Когато влезе в осветения от лампата кръг, направо се уплаших от вида му. Беше смъртноблед и ужасяващо мършав, с изпъкналите пламтящи очи на човек, чийто дух е по-силен от плътта. Но не признаците на физическа слабост ме поразиха толкова, колкото това, че през лицето и устата му на кръст бяха залепени две ивици пластир. „Къде е плочата за писане, Харолд? — викна старият, когато влезият се отпусна на един друг стол. — Свободни ли са му ръцете? Дай му тебешир. Вие ще му задавате въпросите, господин Мелас, а той ще пише отговорите. Най-напред го попитайте готов ли е вече да подпише?“ Очите на

непознатия припламнаха. „За нищо на света“ — написа той на гръцки на дъската. „При никакви условия ли?“ — запитах по заповед на нашия тиран. „Само ако пред очите ми я венчае гръцки свещеник, когото познавам.“ Старият захихика злорадо. „Нали знаете какво ви чака?“ „Все ми е едно.“ Приблизително такива бяха въпросите и отговорите от този странен разговор, наполовина изречен, наполовина написан. На няколко пъти го питах съгласен ли е да подпише документите, и всеки път получавах същия възмутен отговор. После ми хрумна нещо. Започнах да прибавям по нещо от мен към всеки въпрос — отначало съвсем невинни реплики, колкото да разбере дали някой от присъстващите знае гръцки, после, след като те не реагираха, се впуснах в по-опасна игра. Разговорът ни бе приблизително следният: „Инатът ви няма да доведе до нищо добро. Кой сте вие?“ „Все ми е едно. Никого не познавам в Лондон.“ „Сам си навличате беда. Откога сте тук?“ „Няма значение. От три седмици.“ „Имотът никога няма да е ваш. От какво страдате?“ „Но няма да е и в ръцете на негодници. Мъчат ме с глад.“ „Само подпишете и ще сте свободен. Каква е тази къща?“ „Няма да подпиша. Не зная.“ „Вредите на нея. Как ви е името?“ „Нека тя самата да ми го каже. Кратидес.“ „Ще я видите, ако подпишете. Откъде сте?“ „Значи никога няма да я видя. От Атина.“ Още пет минути, господин Холмс, и щях да науча всичко под носа на ония двамата. Следващият ми въпрос щеше да изясни нещата, но в тоя миг вратата се отвори и в стаята се втурна една жена. Не можах да я разгледам добре, видях само, че е стройна и красива, с черна коса, облечена в широка бяла рокля. „Харолд! — извика тя със силен акцент. — Не мога повече да стоя сама с... Божичко, та това е Павлос!“ — последните думи тя изрече на гръцки. В същия миг непознатият с конвулсивно движение изтръгна от устата си пластира и с вик „Софи, Софи!“ се хвърли в прегръдките на жената. Но това беше само за миг. Младият се втурна към жената и я издърпа извън стаята, докато старият лесно се справи с изнемощялата си жертва и измъкна пленника през другата врата. Когато останах сам, веднага скочих, въобразявайки си, че по някакъв начин мога да разбере каква е тази къща, в която бях попаднал. За щастие не можах да направя и крачка, защото, когато вдигнах очи, видях по-възрастния, който ме гледаше в упор, застанал в рамката на вратата. „Е, господин Мелас — каза той, — както разбирате, въведохме ви в твърде доверителни неща. Нямахте

никога да ви обезпокоим, но на нашия приятел, който знае гръцки и започна преговорите, му се наложи спешно да се върне на Изток. Трябваше да му намерим заместник и много се зарадвахме, когато научихме за вашите способности.“ Аз се поклоних. „Вземете тези пет лири — пристъпи той към мен. — Надявам се, че са достатъчно като възнаграждение. Обаче запомнете — потупа ме той по гърдите и изхихика, — ако кажете на някого... на един-единствен човек дори, Господ да ви е на помощ.“ Не мога да ви опиша какво омерзение и ужас ми вдъхваше този човек. Сега светлината падаше върху него и можах да го разгледам по-добре. Лицето му беше кафеникавожълто и завършваше с проскубана остра брадица. През цялото време, докато говореше, лицето му се кривеше, устните и клепачите му играеха като на припадничав. Неволно си помислих, че хихикацията му смях също е признак на нервна болест. И все пак най-ужасяващи бяха очите му — стоманеносиви, със студен блясък и злостно, непреклонно жестоко изражение. „Ще научим, ако ни издадете — каза той. — Имаме си източници. Кабриолетът ви чака, моят приятел ще ви придружи до дома.“ Бързо ме преведоха през преддверието и ме пъхнаха в кабриолета, така че едва успях отново да зърна дърветата и поляната. Господин Латимър дишаше във врата ми и седна мълком срещу мен. В пълно безмълвие пътувахме с вдигнати стъкла безкрайно дълго и спряхме, когато минаваше полунощ. „Ще ви оставя тук, господин Мелас — каза спътникът ми. — Съжалявам, че няма да ви откарам до дома ви, но нямам избор. Всеки опит да проследите екипажа само би ви навредил.“ Докато говореше, той отвори вратичката, аз изхвърчах навън и в същия миг кочияшът шибна коня и кабриолетът се изгуби в мрака. Огледах се. Бях сред някакъв пущинак, сред който тъмнееха групи храсти. Нататък се виждаше редица къщи, тук-там прозорците на горните етажи светеха. От другата страна съзрях червените сигнални фенери на железопътна линия. Шумът на кабриолета бе напълно затихнал. Стоях и се оглеждах, чудейки се къде съм попаднал, когато в тъмното се зададе някой. Когато се приближи, видях, че е канонер. „Кое е това място?“ — попитах го. „Уондсуърт Комън“ — отвърна канонерът. „Мога ли да хвана влак за града?“ „Трябва да повървите около километър и половина до Клапъм. Там има спирка и ще успеете да хванете последния влак до гара Виктория.“ Така завърши моето приключение, господин Холмс. Не зная къде съм бил, с

кого съм говорил, не зная нищо освен това, което ви разказах. Знам само, че там става нещо недобро, и искам да помогна, доколкото мога, на тоя нещастник. На следващата сутрин разказах цялата история на господин Майкрофт Холмс, а сетне и на полицията.

Известно време след като изслушахме тоя необикновен разказ, останахме безмълвни. После Шерлок Холмс погледна брат си и каза:

— Нещо предприето ли е?

Майкрофт вдигна „Дейли нюз“ от съседната маса и прочете:

— „Възнаграждение за всяка информация относно местонахождението на гръцкия джентълмен Павлос Кратидес от Атина, незнаещ английски. Подобно възнаграждение за всякакво сведение за гръцка дама на име Софи, Х2473.“ Излезе във всички всекидневници. Досега няма отговор.

— Направи ли запитване в гръцкото посолство?

— Направих. Нищо не знаят.

— Тогава трябва да телеграфираме на началника на полицията в Атина.

— Цялата енергия на нашето семейство е отишла в Шерлок — обърна се към мен Майкрофт. — Значи ти поемаш случая и много ми се иска да ме държиш в течение.

— Разбира се — отвърна моят приятел, ставайки от стола. — И теб, и господин Мелас. На първо време, господин Мелас, на ваше място бих се пазил, защото по обявите те, разбира се, са узнали, че сте ги издали.

На път за дома Холмс се отби в пощата и изпрати няколко телеграми.

— Е, Уотсън, не може да се каже, че вечерта мина безинтересно — отбеляза той. — Впрочем някои от най-любопитните случаи са стигали до мен благодарение на Майкрофт. В случая проблемът има, разбира се, само едно разрешение, но пък някои особености са много интересни.

— И ти се надяваш да се справиш?

— Хм, при положение че знаем толкова много неща, ще е наистина странно, ако не открием всичко. Ти самият не може да нямаш някакво предположение за обяснение на фактите, които научихме.

— Смътно.

— Е, какво е то?

— Според мен е очевидно, че гъркинята е отвлечена от младия англичанин на име Харолд Латимър.

— Откъде е отвлечена?

— Може би от Атина.

Шерлок Холмс поклати глава.

— Но младият англичанин не говори думица гръцки. Госпожицата говори прилично английски. От това може да се заключи, че е в Англия от известно време, докато той никога не е бил в Гърция.

— Добре де, да предположим, че е дошла в Англия на гости и този Харолд я е предумал да избяга с него.

— Това е по-възможно.

— Тогава братът, защото мисля, че такава е връзката между тях, е пристигнал от Гърция, за да изясни нещата. Съвършено непредпазливо се е наврял в ръцете на младия и по-стария му съучастник. Те го затварят и насилствено го карат да подпише документи, с които им прехвърля собствеността на девойката, на която може би е настойник. Той отказва да подпише. За да се пазарят, им е бил нужен преводач и така попадат на господин Мелас. По-рано са ползвали друг преводач. Девойката не е знаела, че брат ѝ е пристигнал, и го разбира случайно.

— Превъзходно, Уотсън! — извика Холмс. — Този път си съвсем близо до истината. Както виждаш, всички карти са в ръцете ни и трябва само да предотвратим някакви насилствени действия от тяхна страна. Ако ни оставят време, ще ги заловим.

— Но как ще открием къде се намира къщата?

— Е, ако твоите предположения са верни и името на тази девойка е или е било Софи Кратидес, няма да е трудно да я намерим. Нея трябва да търсим, защото брата, както изглежда, никой не го познава. Ясно е, че е минало известно време, поне няколко седмици, преди Харолд да завърже връзка с девойката, братът в Гърция да научи и да пристигне тук. Ако през това време не са се местили, има вероятност да получим отговор на обявата на Майкрофт.

Докато си говорехме така, неусетно стигнахме до дома ни на улица „Бейкър“. Холмс тръгна напред по стълбата и когато отвори вратата на стаята ни, застина от учудване. Аз надникнах през рамото му и също замръзнах. Майкрофт Холмс седеше в креслото със запалена пура в ръка.

— Заповядай, Шерлок, заповядайте, сър! — весело се усмихна той, като видя слисаните ни лица. — Не очакваше от мен такава енергия, нали, Шерлок? Но тази история кой знае защо ме привлече.

— Как дойде?

— Хванах кабриолет и ви изпреварих.

— Нещо ново ли има?

— Пристигна отговор на обявата.

— А!

— Няколко минути след като си тръгнахте.

— И какво?

Майкрофт Холмс извади един лист.

— Ето — каза той, — написана е с меко перо на кралска кремава хартия от господин на средна възраст с хилаво телосложение. „Сър, в отговор на вашата обява с днешна дата мога да ви съобщя, че много добре познавам въпросната девойка. Ако благоволите да наминете у дома, подробно ще ви разкажа тъжната ѝ история. Сега тя живее в Бекънъм, в имението Лаврите. С почит: Дж. Девънпорт.“

— Пуснато е в Долен Брикстън — каза Майкрофт Холмс. — Какво ще кажеш, Шерлок, да отидем ли сега, за да го разпитаем?

— Драги Майкрофт, животът на брата е по-скъп от историята на сестрата. Мисля, че трябва да вземем от Скотланд ярд инспектор Грегсън и с него да отидем в Бекънъм. Знаем, че човекът е заплашен със смърт и всеки час може да е фатален.

— Предлагам да вземем и господин Мелас — казах аз. — Много е вероятно да ни трябва преводач.

— Чудесно! — каза Шерлок Холмс. — Прати прислужника да повика файтон и да тръгваме веднага! — той изтегли чекмеджето на масата и пхна револвера в джоба си. — Да — каза в отговор на моя питащ поглед: — От това, което чух, заключих, че имаме работа с много опасна банда.

Здрачаваше се, когато стигнахме пред къщата в „Пел Мел“, където бе квартирата на господин Мелас. Малко преди това някакъв господин го бил повикал и го отвел нанякъде.

— Къде по-точно? — попита Майкрофт Холмс.

— Не мога да ви кажа — отвърна жената, която ни отвори. — Само знам, че се качи в кабриолет с един господин и замина.

— Господинът не си ли каза името?

— Не, господине.

— Не беше ли висок, добре сложен млад брюнет?

— О, не, господине, беше нисък, с очила, с мършаво лице, но пък иначе приятен. Непрекъснато се подсмиваше, докато приказваше.

— Да побързаме! — извика Шерлок Холмс. — Работата очевидно е сериозна — каза той, докато препускахме към Скотланд ярд. — Отново са турили ръка на Мелас. Той не е особено храбър физически, както са установили оная нощ. Негодникът го е сплашил още като се е появил. Няма съмнение, че им е необходим професионално, но нищо чудно, след като си свърши работата, да го накажат, заедно ги е издал.

Надявахме се с влака да стигнем в Бекънъм по-бързо, отколкото негодниците с кабриолета. Но в Скотланд ярд се наложи да изчакаме повече от час, докато дойде инспектор Грегсън и получим разрешение да претърсим къщата. В десет без петнайсет минахме по Лондонския мост и след четирийсет и пет минути слязохме на гарата в Бекънъм. Взехме кола за половин миля и стигнахме до Лаврите — голяма мрачна постройка, стърчаща самотно встрани от пътя. Освободихме колата и закрачихме рамо до рамо по алеята.

— Прозорците не светят — каза инспекторът. — Къщата изглежда празна.

— Нашите птички вече са отлетели — отбеляза Холмс.

— Откъде знаете?

— Преди един час оттук е минал тежко натоварен кабриолет.

Инспекторът се засмя.

— И аз видях следи от колела пред входа, но откъде знаете, че е бил тежко натоварен?

— Може би забелязахте същите следи от колела и от другата страна на пътя. Но коловозите, които излизаха, бяха значително по-дълбоки, от което личи, че колата междуременно е била тежко натоварена.

— Убедихте ме — сви рамене инспекторът. — Няма да е лесно да разбием тази врата. Но да опитаме най-напред дали няма да ни чуе някой отвътре.

Той удари силно с чукчето на вратата и позвъни, но без успех. Холмс се изгуби някъде и се появи след няколко минути.

— Отворих един прозорец — каза той.

— Добре, че сте на страната на закона, а не срещу него, господин Холмс — възкликна инспекторът, като видя как ловко приятелят ми бе отворил ключалката. — Е, мисля, че при тези обстоятелства можем да влезем и без да сме поканени.

Един след друг проникнахме в обширен салон, явно същия, където е бил вкаран господин Мелас. Инспекторът запали фенера и разпознахме по описанието двете врати, завесата, лампата, сбирката от японски оръжия. На масата имаше две чаши, празна бутилка от бренди и остатъци от ядене.

— Какво е това? — изведнъж каза Холмс.

Застинахме с наострен слух. Някъде отгоре долиташе тихо стенание. Холмс изхвърча през вратата, ние с инспектора го последвахме. Звукът идваше от горния край на стълбите и всички един след друг се затичахме нагоре, като най-отзад и Майкрофт се мъчеше да не изостава въпреки теглото си.

На втория етаж имаше три врати една срещу друга. Зловещите звуци идваха иззад средната и преминаваха в пронизителен крясък. Вратата бе заключена, но ключът стърчеше в ключалката. Шерлок го превъртя и се хвърли в стаята, но само след миг изскочи обратно, стискайки с длан гърлото си.

— Дървени въглища! — извика той. — Трябва да проветрим!

Надзърнахме в стаята и видяхме сред мрака мъждиво синьо пламъче, което играеше в поставен сред стаята малък бакърен мангал. На пода се открояваше мъртвешки, неестествен кръг светлина, а в тъмното чернееха две легнали фигури, притиснати до стената. Задавихме се и се закашляхме от зловонните отровни изпарения, които ни лъхнаха от отворената врата. Холмс изтича нагоре до края на стълбата, за да пусне свеж въздух, върна се в стаята, отвори прозореца и изхвърли мангала в градината.

— След минута ще можем да влезем — задъхано проговори той. — Има ли свещ? Мисля, че не бива да се пали кибрит. Дръж фенера до вратата, Майкрофт, а ние ще ги измъкнем. Хайде!

Скочихме вътре, сграбчихме отровените и ги извлякохме на площадката. И двамата бяха в несвяст, с посинели устни, подпухнали разкривени лица и изсочили от орбитите очи. До такава степен бяха неузнаваеми тези лица, че само по черната брада и набитата фигура разпознахме гръцкия преводач, с когото се разделихме едва преди

няколко часа в клуб „Диоген“. Ръцете и краката му бяха здраво овързани, над едното му око синееше следа от силен удар. Другият мъж, вързан по същия начин, беше висок и извънредно мършав, със залепени през лицето ленти пластир, които му придаваха гротесков вид. Стоновете му стихнаха скоро след като го извлякохме, но още от пръв поглед установих, че за него помощта ни бе пристигнала късно. Господин Мелас още дишаше и след близо час въздействие с амоняк и бренди имах удоволствието да го видя как отваря очи, и да установя, че ръката ми го е издърпала от мрачната долина, в която водят всички пътеки.

Разказът му беше простичък, съвсем според предположенията ни. Когато влязъл в квартирата му, посетителят извадил от ръкава си нож, заплашил го, че още на място ще му пререже гърлото, и така го отвлякъл за втори път. Хихикащият негодник оказал почти хипнотично въздействие върху клетия преводач, който не можеше да говори за него, без ръцете му да затреперят и целият да пребледнее. Незабавно го били откарали в Бекънъм, където превел втори разпит, по-драматичен от първия. Двамата англичани заплашвали пленника си с незабавна смърт, ако не се съгласял с исканията им. Когато се уверили, че никакви заплахи не могат да го сломят, го хвърлили обратно в затвора му и се захванали с Мелас, обвинявайки го в предателство, както личало от обявата във вестниците. Зашеметили го с един удар с бастун и той не можеше да си спомни повече нищо, когато ние го свестихме.

Това бе странният случай с гръцкия преводач, чието обяснение и досега не е съвсем пълно. От господина, отзовал се на обявата, научихме, че злочестата девойка произхождала от заможна гръцко семейство и била дошла на гости в Англия при приятели. Запознала се с младеж на име Харолд Латимър, който добил силно влияние над нея и я предумал да се пресели при него. Неприятно изненадани, приятелите ѝ писали на брат ѝ в Атина и престанали да се интересуват от случая. Пристигайки в Англия, братът непредпазливо се оставил в ръцете на Латимър и съучастника му, който се оказа рецидивистът Уилсън Кемп. С изтезания и глад двамата са се опитвали да накарат пленника си, незнаещ думица английски, да им припише своето имущество и имуществото на сестра си. Девойката не е знаела, че той е в същата къща, а пластирът е бил залепен на лицето му, за да не може

тя да го познае, ако случайно го зърне. Но с женския си усет тя незабавно се е досетила кой е, веднага щом го зърнала. Клетата девойка също е била пленница, защото в къщата не е имало други хора освен кочияша и жена му, които също били довереници на заговорниците. Като са разбрали, че тайната им е разкрита, а пленникът е непреклонен, престъпниците са избягали с девойката от наетата къща, отмъщавайки едновременно, както са си мислели, на оня, с когото не им се било удало да се справят, и на издайника.

След няколко месеца прочетохме във вестника любопитна вест от Будапеща. Двама англичани, които пътували с някаква жена, загинали трагично. Намерили ги заклани и според унгарската полиция взаимно си били нанесли смъртоносни рани. Но Холмс, струва ми се, е на друго мнение и до ден-дневен е убеден, че ако бъде намерена една гръцка девойка, тя може би ще разкаже как точно е било отмъстено за злото, причинено на нея и на брат ѝ.

[1] Род френски художници, сред които Клод-Жозеф (1712–1789), баща на Антоан-Шарл-Хорас (1758–1836), той пък баща на Жан-Емил-Хорас (1789–1863). — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.